

NEUTOP SE V ROSE

Nové ráno, velká sláva.

Na náměstí roste tráva!

Takže když nás zvolíte,

máte, po čem toužíte.

*Pro všechny, kteří nás přijdou podpořit na náměstí, zelené ponožky zdarma.**

Šeptali. Všichni ti lidé cosi vzrušeně ševalili. Ta rozlehlá plocha přeplněná rozlehlými představami a tužbami lidí se houpala. Houpal ses s ní. V ní. Ano, tvá touha po novém vládcu byla v tom velkém, bezpečně velkém organismu přítomna. Zcela anonymně jsi ten dort pocukroval svou špetkou. Jak tě uklidnilo, když se ztratila v bělostné šlehačce! Vše důležité za tebe vykoná vládce.

Na náměstí roste tráva! Tráva! Hurá! Zaradoval ses a sklouznul jsi do všude se rozprostírající euforie. Uvěřil jsi.

Pomalou a opatrně jsi našlapoval. To, jak jsi dovolil sobě si představit, že se špička tvého palce u nohy dotýká trávy. Dovolil sis uvěřit, že to, co říká vládce, je pravda. Vlhké, křehké stéblo chladilo. Nezlomil jsi jej, jen jsi přiměl tu jemnou krásu, aby si lehla. Nyní ses dotýkal trávy všemi prsty, stál jsi na špičkách. Směle jsi přiložil k zemi i paty, ovšem až potom, co jsi ucítil, že s tím tráva souhlasí. Za nějakou dobu jsi stál docela pevně. Doba! Jak svobodné! Netušil jsi, kolik času mohlo uplynout. Zatímco sis doprával ten blažený pocit nevědomosti, pouštěl sis k sobě rosu. Ano, zajisté, kdesi ve svém nitru jsi dovolil rose, aby tě ovládla. Snad pro to, že ti slíbila, že vyžene vše špatné. Všechno, co ti kdy bylo proti mysli, co ti sucho jakožto vládce upíralo, a s čím jsi nesouhlasil, bude pryč a s tebou zůstane jen chladivá, konejšivá rosa.

Cítil jsi, jak tě mrazí na chodidlech. Příjemně svěží kapičky prostupovaly tvými nohama, zatímco jsi jim ochotně otvíral další části těla. Těla, které, vcelku taktně, ale nezadržitelně, přestávalo být tvé. Jedna kapka se přicucla k druhé a k ní třetí, k nim pak

tisíce dalších kapiček rosy a jako jedovatí hadi se ty řetízky do tebe vkrádaly.

V kolenou už rosa nebyla tak chladivá a stehna, ta přijímala vodu vlažnou, zvláště konejšivou. Nabral jsi do svých plic tolik vzduchu, kolik jen ony chtěly. Uvěznil jsi tam ten zkrocený vítr! Držel jsi jej ve svých útrobách, přičemž vědomí ti naznačilo, že bys jej měl zase pustit, ze strachu, že se ten vzduch venku lekne, zabije rosu a bude sucho. Sucho po vládci, kterému ses teď dával. Úplně celý, byť ti, snad jen na okamžik, přišlo trochu divné, že čím dál víc hřeje. Stále je to příjemné, přesvědčoval ses a styděl se za myšlenku, že to tak nemusí být navždy.

Věci, za které se stydíme, obvykle odhazujeme nejdál, kam dovedeme, proto jsi prudce vydechl. Dlouze a rázně. Takový výdech si pohrál s kapkami kdysi chladné rosy a rozvířil je, ukrutnou rychlostí nahnané do podbřišku. V něm se řetízky točily, lítaly a skákaly, stále šplhaly o něco výš.

V břichu. Ano, cítil jsi tu vodu v břichu a napadlo tě zase, jestli snad není něco špatně. Dal ses však zastrašit.

Ha! Ted'! Připustil sis, že se z vytoužené, vybojované rosy stává nepřítel. Nyní jsi však nebyl schopen s ním válčit. Vlastně... vlastně jsi ani nechtěl. Přít se s vládcem zdá se být pošetilé ...

Síla té vody byla větší než tvá. Vlny řvoucí vody se jak koně hnaly k hrudníku. Ted' už nepříjemně teplá voda crčela mezi žebry ven, po tom, co se prostory mezi nimi dostala dovnitř. Cirkulovala. Točila se a stále ti opakovala, co ti naslibovala a že to snad i splní. Žebra pod její tíhou praskala. Bolelo tě to. Moc to bolelo a síla tvé vůle, ve snaze zbavit se toho odporného pocitu odháněla vodu, kam jen to šlo. Vzhůru.

Jinam ne. Bylo už pozdě?

Rázem tě ovládla úzkost. Ano, byla to úzkost, když se tekutina zmocňovala tvého hrdla. Skoro to pálilo. Chtěl jsi křičet, horký vetřelec ti to ale nedovolil. Horké. Jak hrozivě horké teď bylo tvé tělo!

Hlava. Hlava hučela hvízdavou hudbou, tep klepal na spánky a usilovně se domáhal propuštění, přesvědčen, že za nic nemůže.

Hvizd.

Hukot.

Hráz! Byla prolomena, tvá víčka roztrhnuta a vařící voda se ti lila z očí.

Řval jsi. Vzlykal jsi, sténal jsi, brečel jsi. Pláčeš. Tedy jsi!

Jak málo času uplynulo! Tvými hodinkami je muž s deštníkem, který ti, jak si vzpomínáš, neohrabaně funěl na zátylek ve chvíli, která předcházela oné strašné, vařící potopě, díky které jsi toho člověka ani neokřikl, neboť voda byla v hrdle dřív, než tvůj hlas. Měl jsi dojem, že se ti cosi snaží dát. Postřehl jsi zářící, zelenou látku, nebyl jsi však schopen rozpoznat víc. Tento muž právě skládá své paraple a krčí se pod střechou místní cukrárny, jediného přístřešku na tomto náměstí asi tři kroky před tebou. Napadá tě, že se ten muž schovává před deštěm. Pravděpodobně prší. Ano, teď určitě prší! Byť je o tom tvá mysl zcela přesvědčena, ty nejsi schopen ty kapky fyzicky zachytit. Necítíš je. Stojíš vprostřed náměstí, holými chodidly se dotýkáš hrubých a chladných kamenných kostek, jsi zmatený z toho, jak snadno jsi se nechal ovládnout, občas se podíváš kolem, jako by ses chtěl přesvědčit, zda přeci jen nestojíš na trávě, běduješ, že jsi se rozhodl postavit se vládě až nyní a máš strach, že tvé opařené tělo shoří znovu.

Opět se něco se stalo. Teď! Ucítil jsi to! Tvé tělo uvedlo do pohybu samo sebe. Kráčíš. Jdeš. Utíkáš. Běžíš! Rychle! Z toho, jak rázně a silně pleskají tvé bosé nohy o zem, se ti roztřesou kolena, trup, ruce i hlava. Celý se chvěješ, jaké je ti teplo, tentokrát ale víš, že už větší nebude, pokud ovšem nebudeš sám chtít. Jsi si také jistý tím, že můžeš kdykoli zastavit, aby ses napil. Běžíš ovšem dál.

Dávno jsi předběhl muže s deštníkem, spolu s ním necháváš za sebou i vše ostatní, střepáváš ze sebe zbytky rosy. Té odporné rosy, která ti slíbila, co jsi chtěl a nakonec tě sprostě ovládla, protože se jí zrovna chtělo tancovat. Jenže tobě ne. Ne tak, jak rosa teče.

Mnoho jsi toho, jak jsi běžel, pochopil.

Jaký ohromný pocit tě teď lechtá! „Bože!“ vykřikl jsi mezi nebeské kapky, na chvíli je rozehnal a pak jim zase dovolil pobýt spolu. Stojíš a sleduješ, jak jsi svým výkřikem zastavil několik těl, jež jsi teď ovládl. Jakou moc máš! Jakou nezlomnou sílu má tvé slovo! Chodec se ohlédl za tvým hlasem, několik dalších tvorů hledí na tvé bosé nohy a ty, ze samé radosti, vlivem tohoto osvobozujícího zjištění poskakuješ, krčíš se a kymácíš. Jen tak, protože chceš. Připustil sis totiž, že jediný, kdo je ti schopen vládnout, usměrňovat tě, dovolit ti ono anebo ti leccos odepřít, jsi ty. Ty sám jsi strůjcem svého

štěstí, uzdou fantazie a měřítkem svobody. Hranice jsou tam, kde jim jen ty dovolíš, aby se nacházely. Ty jsi příroda. Její Bůh jsi zase jen ty, ani ďábel není nikdo jiný.

Doširoka otevřeš oči. Zaregistruješ, že prší. Vyceníš zuby, dlaně zamkneš do pěstí a ležící na mokré zemi budeš děšť pít. Pak necháš jen pár kapek projít skrz odhalené zuby, zbytek odeženeš rty. Představíš si, že máš dlouhé vlasy. Budeš mít hodně dlouhých, černých vlasů, na které bude svítit slunce skrz děšť. Zatímco se budeš snažit dotknout se špičkou jazyka levého ucha, bude slunce stále svítit na tvé vlasy a ty budou světlejší. Ukradnou si pro sebe jeden paprsek a budou zářit. Náhle se slunce schová. Nazlobené. Že prý chtělo postavit duhu, ale ty že jsi vyplýtvál všechnu vodu a navíc mu utrl jeden ze vzácných paprsků.

Duha není. Děšť není. Slunce schované za tvou svobodou tě sleduje, jak se obracíš na břicho, skláníš hlavu a pomalu, pomalounku vstáváš. Dáváš se zase do běhu, utečeš všemu, čemu chceš a přemýšlíš, co asi dohoniš. Ještě ses nerozmyslel.

Možná. Možná tohle všechno uděláš. Třeba to jednou bude pravda. Zatím je pravdou jen to, že stojíš na náměstí, bos, v promočeném triku. Je ti zima a přestalo pršet. Něco slizkého, měkkého, teplého. Něco takového ucítíš naráz na odhaleném nártu a koutkem oka zahlédneš tři malé kluky, jak někam utíkají. Plivanec. Jakýsi muž se na tebe zadívá. Soucitně, zároveň však s notnou dávkou opovržení. Hledí na tebe, jakoby tě litoval. Jako by se ptal, jestli jsi v pořádku. „Ano.“ Řekneš to nahlas. Muž si odfrkne a odchází, jako by tohle čekal. Ano, jsi svobodný.

****Každý účastník dostane jednu ponožku přímo na náměstí. Tou se prokáže u volební komise. Po vhození hlasovacího lístku do urny mu bude předána ponožka druhá.***